

קריאת התורה בשבת (ב)

גמי מגילה כג.

בעובדיה. ת"ר ¹הכל עולין למנין שבעה ואפילו קמן ²ואפילו אשה אבל אמרו חכמים אשה לא תקרא בתורה ³מפני כבוד צבור איבעיא להו ⁴מפטייר מהו שיעלה למנין שבעה רב הונא ור' ירמיה בר אבא חד אמר עולה ⁵חד אמר אינו עולה מ"ד עולה דהא קרי ומ"ד אינו עולה כדעולא דאמר עולא מפני מה ⁶המפטייר נבביא צריך שיקרא בתורה תחלה מפני כבוד תורה וכיון דמושום כבוד תורה הוא למנינא לא סליק מיתבי ⁷המפטייר

תוס' מגילה כג.

רשעים ירקב (משלי י): **חד** אמר עולה וחד אמר אין עולה. פסק ר"מ דקיימא לן ¹כמ"ד עולה ולכן אנו נוהגין בתעניות צמנחה וצט"צ שהשלישי מפטייר וכן ציוס הכפורים צמנחה אצל שצמחות וציימים טובים וציוה"כ שחרית המפטייר לא היו מן המנין דכיון שמותר להוסיף עליהם יכולין אנו לעשות מנהגינו אליהם דכולי עלמא דאי היו הלכה כמ"ד אין עולה עדיין שפיר ואפילו היו נמי הלכה כמנא דאמר עולה מ"מ אין לחוש שהרי מותר להוסיף ואע"ג

ר"ן מגילה י: מדפה"ר

ובשבת היינו טעמא דלא קרינן בקרבנות משום דבקרנן שבת אין צו לכפר ואינו צא אלא לרצון ואחרים אומרים דהיינו טעמא לפי שאין בקרבנו אלא שני פסוקין ואין קורין משלמעלה

ולמטה היינו לפי שאינו מדבר מענינו של יוס ¹א"י לפי שהמפטייר הוא מפטייר תמיד מעין הפרשה שהוא סדר אותה שבע לריך שיקרא בסדר היום לא צמוקף של יוס ²א"י משום דציו"ט מפסיקין וקורין צענינו קורין נמי בקרבנו שהרי כל קריאתו לתוכה היום אצל שצבת שלא תקנו בקריאתו שמהא מענינו ³של יוס אלא לקרות התורה על הסדר לא תקנו גם כן לקרות בקרבנו ור"ח קריאתו צמוקף היום ולפיכך קורין בקרבנו דענינו וקרבנו חדא מילתא היא:

מגן אברהם ריש סי' רפב

של שבת ד"ה עין הס"ח). כתב הזוהר פרשת ויקהל עמוד שס"ט [שס"ז] אסור למאן דקרי צאורייתא למיפק בפרשתא או אפילו מלה חדא אלא צאתר דפקס משה פרשתא לעמא לאשלמא ¹יפקו, ולא יפקו מילין דצבתא אחרא שצבתא דא וכו'. נראה לי דכוונתו דאם צא לסיים הסדרא שלא צמקומה המיוחד אסור, ²אבל איש אחד מותר להפסיק אפילו צמקום שלא פסק פרשה צמורה, דכולהו ז' גברי כחד חשיבי, דהא צומן התלמוד, הראשון מצרך לפניה והאחרון לאחריה. ³ת"ד, דהא פרשת ואלא ופרשת (צלק) [מקץ] ⁴אין צה פרשה כלל צמורה, והאין יקראו ז' גברי, אלא ודאי כדאמרו. וכן משמע בצברות סוף פרק קמא ⁵וי, צן דאמרינן כל פרשה דלא פסקה משה צאורייתא לא פסקין, ע"ש, וקאי שם שאם רוצה לקרות הפסוק ולא יותר. ומכל מקום לריך עיון, דקורין צצני וחמישי ומפסיקין אפילו צפרשה דלא פסקיה משה, וצ"ע. ועוד, דהא צמקדש היו מחלקין ⁶פרשת האינו כמו שכתוב סימן סח"ח סעיף ה'. וצריך לומר כיון שדעתו ⁷להשלימו למחר שרי, ועיין שם צזוהר עמוד ש"ע [שס] צענין שני וחמישי. וגם לריך עיון, דהא צמגילה דף כ"ט [ע"ג] איתא, צצמערבא מסיקי לאורייתא צג' שנים, שמע מינה ⁸שהיו מחלקין הסדרות, עיין מה שכתבתי סימן ל"צ שלחן ערוך השלם >מהדורת פריעדמאן< עמוד מס' 247 ד אור"ח (רמב - ש) קארו, יוסף בן אפרים הודפס ע"י תכנת אוצר החכמה

שולחן ערוך אור"ח סי קל"ה ומגן אברהם שם

ב צמקום שצמפסיקין בשבת בשחרית שם קורים במנחה ובשני וחמישי ובשבת **הבאה**: הגה ¹א (ד' א) אס ד צנולו שבת אחת קריאת הפרשה צצבור לשבת הגאה קורין אותה פרשה עם פרשה השייכה לאותה שבת (ועיין לקמן סימן ל"צ"ד ²): ³תקנ"ט סעיף ט', ואינו מוכרח. ועיין מ"א [ס"ק ג]: ⁴[א] וסעיף ב הגה אס בפי"ו כ"י. כמו שכתוב בתפלה (ברכות כו, א) טעה ולא התפלל כו': ⁵[ד] וסעיף ג.

ביאור הגר"א סי קלה

ועיין מ"א [ס"ק ג]: ¹[א] וסעיף ב הגה אס בפי"ו כ"י. כמו שכתוב בתפלה (ברכות כו, א) טעה ולא התפלל כו': ²[ד] וסעיף ג.

תוס' מגילה כג. ד"ה כיון

מנהג רש"י ורצותיו ור"ח והא שאין מוילאין צ' ספרי תורות צכל השצמות לקרוה צצניה וציוס השצבת ¹כמו שעושין ציו"ט נראה לפי שאין צפרשה אלא שני פסוקים ואין קורין צמורה פחות מג' פסוקים ²ואין להתחיל צפרשה שלמעלה או לסיים צפרשה שלמטה משום דלא היו מענינו של יוס ועוד י"ל לפי שצריך להפטייר צכל שצבת מענינו של יוס ואי קרינן צצל שצבת א"כ היא לריך דלהפטייר צדסליק מיינה והיינו שצצבת וא"כ יחו כל ההפטרות מענין אחד ועוד י"ל לפי שלעולם אין קורין צצפרי תורה שני בקרבנות אלא צצותן שצאין לכפרה כדפירש לקמן פרק צני העיר- (דף ג): שקורין צצן ציו"ט ומהני לישראל כאליו הקריטס אצל קרבנות שצבת אינן צצאין לכפרה ומש"ה אין קורין-צצן:

רי"ף סוף פרק בני העיר (מגילה יא: מדפה"ר)

תגלל המטפחת ואל יגלל ס"ת ¹ויודבר

מושה את מועדי ה' (ויקרא כג, מד) מצותן

שיהו קורין כל אחד ואחד בזמנו ת"ר **משה**

רי"ף פרק הקורא את המגילה (מגילה יג. מדפה"ר)

ירושלמי (פ"ד ה"א) ¹מושה תקן להם

לישראל שיהו קורין ²בתורה בשבתות

ובימים טובים ובראשי חדשים ובחולו של

מועד שנאמר (ויקרא כג, מד) וידבר משה את

מועדי ה' אל בני ישראל עזרא תקן להם

ב"ח ריש סימן רפב

רפ"ד א ולפטיירין

נבניא פרישה

ואין פדחתי בפ"א פסוקים וכו'.

כל ז' צצתן הקורא עומל, והטעם

משום א' דפעת אחת גזרו שצמר

שלא לקרות צצמורה ותקנו לקרות

צצצצאים מעניניה על פרשה והיו

קורין צצצצאים ל"א פסוקים כמו

אילו היו קורין צצמורה ל"א פסוקים

ג' לכל אחד מהצצצציה שקורין צצמורה

וגם היו מצצצצין אצצצצאים שצצצצ

צצצצות כמו אילו היו קורין צצמורה

דהיו מצצצצין שצצצצ ועל כן גם לאחר

כך שצצצצול השצצצ וקורין צצמורה

מכל מקום תקנו שהמפטייר יתא

קורא צצצצאים ל"א פסוקים והתא

קורא צצמורה תמלה תפתי צצצצ מורה

שאם לא היה קורא צצמורה אלא

צצצצ ומצרך על קריאתו יתא צצצצ

מורה וכצד הצצצצ שיה ע"כ לריך

שיסא זה שצצצצ צצצצ קורא

צצמורה תמלה ואצ"כ צצצצ צצצצ

שצצצצ לקרוא צצמורה אנו רצצצ

דגדולת היא המורה מהצצצצ ולכן

יצרך המפטייר ג"כ ז' צצצצ צצצצ

ז' שקראו צצמורה: